

50. szám.

December 15-én, 1866.

Megjelenik minden szombatnapon egy iven sokféle képekkel ellátva.
 Előfizetési ár: Egész évre jan.—dec. 6 frt., 6 óra 3 frt. és 3 óra 1 frt 50 kr.—
 Előfizethetni minden postahivatalnál és könyvtárusnál.
 Kiadóhivatal: Pest, barátok-tere 7-ik szám.

XVII. kötet.

Tallérossy Zebulon levelei Mindenváró Adámhoz.

Tekintedezs barátom uram!
 Murrexi!

Teezete mar olvasnyi legkegyelmeseb le-
 iratra adando feliratot? Hiszen ha ez jobboldali
 felirat, akkor minek ülök in job oldalon? eresze-
 nek engemet mig jobbra, akarok ülnyi bele fal-
 ba, a mi mig van job oldalon tul.

Aj azt nem így kelete volna csinyalnyi.
 Kelete volna igen izs nagyon kirnyi ministeri-
 umot, hanem azutan igirnyi irte minden jot.
 Megadunk (azaz hogy mink csak megszavazunk)
 mindent, mit lehet kivanyi, csak kapjuk mi-
 nisteriumot. Mert főkirdis az, hogy Zebulon
 kapja hivatalt. Ha Zebulon kapta hivatalt, or-
 szag meg van eligedve. Kipviselő orszagnak
 szaja, ha orszagnak szajat bedugnak, orszag
 nem larmazhat.— Milyen szipen viseltünk ma-
 gunkat orszaggyülsen; akar csak helyoszto su-
 perintendentialis gyülsen, mikor rectoriakat
 osztogatyak; akkor izs superintendensnek senki
 se nem meri elene mondanyi; minden inditva-
 nya acclamatioval elfogatatik, is dictioval par-
 toltatik, mert melete felszolalo gondol, hogy
 kapja anal job rectoriat; elene nem meri, mert
 akkor nem kapja semilyensem rectoriat. Aztan
 ahun van ni! Hiszen ilyen feliratot tigrisek izs

tutak volna csinyalnyi, s legalab, ha nem lesz
 jo eredmin, azt mondhatunk volna, ők voltak
 oka neki.

Azt in maskip megcsinyaltam volna.

Kelete volna mondanyi: fogunk *pedig* ad-
 nyi mindent, sok pinzt, etcetera; (tamen ugy
 sincs) kelete volna mondanyi: elvalalunk sta-
 tusadossgot; (tamen ugyizs tele van mar hypo-
 teca intabulalva) kelete volna mondanyi: adunk
 katonat quantum satis; (in mig az adoelectio-
 ban nalam faradozo contingentiamat izs odaa-
 dok) kelete volna mondanyi: elismerünk pinz-
 ügyet közösügynek, is kirünk mingyart natio-
 nalkbankot megfeleznyi, ha közösügy; (ugy se
 nem raallnanak) kelete volna mondanyi, hogy
 elismerünk financzot, trafikot; (hat hiszen ki
 nem ismeri őket? Abul, hogy elismerünk, nem
 következik, hogy ugy ismerünk, a hogy Abra-
 ham ismerte Sarat.) Aztan lehetet volna ezet
 mind irgetnyi forgatnyi sokfeli, csak ezet mi-
 nisterek megletnék volna.

De hat mi czilja van anak, hogy ministe-
 rek legyünk? Mi czilja van? A czilja van, hogy
 penziot kapjuk. Latunk aztat. Egyik minister
 szitdarabolta Magyarországot hat darabra, Voj-
 vedinara, csinyalta 2000 miliom adosagot, el-

vesztet Lombardiát, kapta írete penziót; másik minister megint öszeragasztota Magyarországot, de nem nagyon, az izz kapta penziót; harmadik minister megint szitszagata ütöt, is csinálta adosaghoz megint 400 miliot, csinálta Rajchsrathot, az izz kapta írete penziót; megint más minister elajandikoztatot Venecziát; az izz kapja majd penziót; egyik magyar kanczelar nem akart vinyi Rajxratba Magyarországot, az meg azírt kapta penziót; harmadik magyar kanczelar be izz vit Rajxratba Erdilországot, az meg azírt kapta penziót. Csak ember ezzer minister lehesen, alkalom majd elgyün, hogy penziót megkapja. In-azt se nem banam, ha mingyart ezere penzionatus ministernek kinevezetnik.

Mar most mi csinályuk mi iteneg szilós job oldalon?

Vagy felszolalyuk centrum felirata elen, hogy nekünk legyen szelideb, vagy mink izz acclamalyuk.

Ha fel nem szolalyuk elene, hanem csak befogot szajval acclamalyuk, akkor mondanyi fognak Bicsben: *egisz* országgyüilis mind egyforma, izz vagyunk mink izz olyan Tigris Robertek, mint a töbi, s nem adnak ministeriumot *nekünk*.

Ha pedig felszolalyuk elene, izz belespikelünk igirvinyes amendementokat; akkor meglehet, hogy megadnak ministeriumot, de majd centrum nem agya belüle *nekünknek*.

Tehat akar „nekünk,” akar „nekünknek;” anyi mar vilagos, hogy Tallerossy Zebulonnak a ministeriumbol nem jut.

alazatos szolgaja

Tallerossy Zebulon.

Egy bécsi lap levelezőjétől.

Szerkesztő ur!

Valahogy ki ne adjon, hogy én vagyok az, a ki a pesti fáklyászenéről referáltam; mert akkor magam izz muzsikává változom.

Most az egyszer ugyan kiadtuk rajtuk a mérgünket! Elmondhattuk őket betyároknak, fizetett bérenczeknek, népsöpredéknek; — hát hiszen éjszaka nem ismerheti meg az ember, hogy micsoda? kivált annyi sok fáklya mellett. Azok ugyan nyilatkoztak, hogy ők egyetemi polgárok voltak, sok százan; de ez nem bizonyít semmit. Hol a professori engedély?! Ahá! Most megakasztottam az urakat. Tudjuk jól, hogy Bécsben a studentek nem adhatnak fáklyás zenét professori engedély nélkül; minthogy pedig ők nem producálhatnak semmi professori engedélyt, izz vilagos, hogy nem izz adhattak fáklyás zenét. Quod fuit demonstrandum.

Legjobban esett az, hogy azon ürügy alatt, mintha a magyar országgyűlésnek fognánk pártját, az egész magyar nemzetet jól össze lehetett szidni; sőt még igen loyális és dícséretre méltónak tartoznak ezuttal a magyarok elismerni, hogy őket lepiszkoltuk, mert hiszen épen az országgyűlési kedvelt tartózkodó majoritást védelmeztük a gyűlölt minoritás ellen; majd ha megint a majoritás vezérei kapnak ovatiót, akkor ismét neki megyünk a magyaroknak, s a kedvelt liberalis minoritás ked-

véért jól lepiszkoljuk a hátra tartó majoritást. Így aztán mind a kettő megkapja a magáét a számukra tartogatott jóból; mi pedig maradunk becsületes loyális és liberalis emberek.

Hogy legyen önnek fogalma a felől, milyen barbár kannibal nép között lakom én itten; ide mellékelem eredetiben azt a verset, a mit a minap egy jurista a könyvem táblájára felírt, míg én félrenéztem onnan. Láthatja ön, milyen barbar nép a magyar! Más országban, ha tudnák, hogy én vagyok, a ki úgy piszkolódom a nemzetük ellen, legfeljebb elevenen megégetnének, s ezek a goromba barbárok még ilyen versekkel boszantják az embert, ha ráismernek.

NB. valami magyar lapszerkesztő kezébe ne jusson ez a vers, mert kiadja.

Költői levél

(Egy Pestről máshová levelezőnek, midőn nyelvényt nyújtogatá az egyetemi ifjuságra.)

Ismeretlen, bár ki volnál,
Olesó szolga gazdag urnál,
Sovány konczon tengő hűség,
Kinek szitka gyönyörűség.

Az igaz, nincs szájkosarad,
S kóborognod mégis szabad,
S lábád bugyogóba vonva,
Becsúszhatsz bármi szalonba.

S mi több: — a hol más állatnak
Könnyen ajtót is mutatnak,
Te ott is szólsz, — *hangod* szerént,
S bíralsz morált, jogot, erényt.

Mondtál volna te többet is,
De csak ennyi volt neked is,
S a hány czímet hordoz lelked :
Mind egy szálíg ránk nyelvelted.

Krónikás adoma.

Hajdanta a Csicsvári várban volt egy nevezetes könyv, melyet „Csicsvári könyv”-nek hívtak. Ebbe a könyvbe jegyeztettek fel a különös hazugságok. Ezért aztán a Zemplénmegyei ember nem vette jó néven, ha elbeszélésére azon megjegyzés tételét: „ezt is be lehetne írni a csicsvári könyvbe.” Az idézett hazugságok közül néhányat felmutatunk.

„1600. A ládi paulinusok instantiájokban azt adják elő: hogy még azon okból is kívánják a girincsi hid lerontását, mert a Tiszából a Sajón felfelé úszni akaró kecségék, vizák, s más jó speciesü halak a hid lábától visszariadnak, ebből az ordó nagy fogyatkozást szenvedne.”

„1622. Alvinczi Péter, kassai predikátor, a Bethlen Gáborné fejedelemasszony solemnis exequiája alkalmatlanságával azt predikálta: „Kétségbevonhatlanul igaz, hogy Micz-bánné asszonynak egyszerre hét magzatja született; ha valaki pedig ezen históriában kételkednék, ebből elhiheti, hogy ezen história egy előkötőre, mely csak nem régen került ki Ecsed várából; mind fel vagyon himmal varrva, a ki inquirálja, nyomába is eredhet.”

„1673. A tályai táborból Spank generális a tarczali bírót és előljárókat azzal a válaszszal eresztette el: hogy többé ily érthetetlen, a magok dolgát előadni sem tudó követeket el nem fogad, ha valami bajuk van, küldjék el Tokai Antalt; ez már érti a közbenjárás mesterségét. — A követek fogadkoztak, hogy ő nálok ilyen nevű ember nem lakik; de azzal az utasítással bocsájtattak el, hogy annak ott kell lakni valahol a pinczesoron. Sugár János, egyik deputatusnak hazafelé menetközben jutott eszébe, hogy a kívánt közbenjáró nem más, mint „tokaji átalag.” Ez eset után közmondássá vált, hogy: „hegyalján legjobb ágens Tokai Antal.”

„1687. Medreczki Mátyás azt nyilatkoztatta, hogy Karaffa azért viselte Eperjesen oly keményen magát hogy ezáltal a magyarországi indigenatusra az utat egyengesse.”

„1695. Kolonics Leopold, — miután planuma Magyarországnak Ausztriával való szorosabb egyesítése iránt el nem fogadtatott — azt jövendölte, hogy ezen planum még többször feleleveníttetni fog; és hogy idővel annak effectuálását, azoknak, kik azt most olyan erősen opugnálják, unokái közül többen fogják szorgalmazni.”

Aztán megvallva a dolgot,
Kár lett volna még megtoldnod,
Ki kívánna többet ennél,
Egyetlen „*egy ujkrajczárért.*”

Bagó Matyi.

No már látott ön ehhez hasonló insultot?
Ezért boszúból — egy hétig ingyen fogok
ellenük hazudni.

Friedenstör Lügewakker

Mert nem volt bundám.

1849 vége felé történt, hogy a vásáruiti bírót (pozsonymegyei Csallóköz) feladták azért, hogy ő a komáromi proclamációkat a helységben terjesztette. Egy szép decemberi napon megkapja a szegény bíró a Vorladungot, hogy jelenjen meg azzal a Krixgericht előtt Pozsonyban, a vízi kaszárnyában.

Bíró uram élt a gyanuperrel, s magának nem akaródzott felmenni Pozsonyba, összehívta a falusi tanácsot, s ennek előadja, miszerint ő a község ügyeiben fel van idézve Pozsonyba, de miután a község dolgával el van foglalva, azonkívül pedig bundája nincsen, ő a szigorú téli időben Pozsonyba nem mehet, hanem menjen helyette a törvénybíró, s ehhez fordulva, mondá:

„Törvénybíró komám uram, menjen kend fel helyettem Pozsonyba, kendnek jó bundája van, dolga pediglen most épen semmi sincsen.”

A törvénybíró ezt válaszolá:

„Bíró uram, komám uram, igaz, hogy én ráérnék, hanem a bundámat a vömnök adtam kölcsön, ez pedig azt egészen elrongyolta; hanem menjen helyettünk komám uram az öreg esküdt, kinek szinte semmi dolga nincsen, és egészen ujdonat új bundája van.”

Elhatározatott tehát a községi tanácsban, hogy a Krixgericht féle cziatióval menjen az öreg esküdt Pozsonyba, s ellátták őtet utipénzzel, s adának alája forspontot község sorából.

Vásáruitról Pozsonyba jökora hajtás, az öreg esküdt csak délután érkezett meg, midőn már a Krixgericht elszlott, s az auditort csak magát találta a vízi kaszárnyában, felmutatá neki a Vorladungot, mire az auditor rögtön elhivatá a strófoszt, s a szegény öreg esküdtre mutatva, azt mondá: „hinunter mit ihm ins Loch.”

Az öreg esküdtet elzárták, s hat hétig kellett nekie gondolkozni azon, a mit tőle senki sem kérdezett, hogy valjon miért zárták el?

Sok fejtörés után végre ki is találta elfogatása okát, mert midőn 6 hét után Verhörbe hitták fel, s a nationale felvétele után a Krixgerichtnek magyar tolmácsa a Vorschrifték szerint legelő is azt kérdezte, hogy tudja-e, *miért van itt?* (t. i. a Krixgericht előtt), a jámbor esküdt. *azt válaszolá:* „tudom uram, azért, mert bundám volt.”

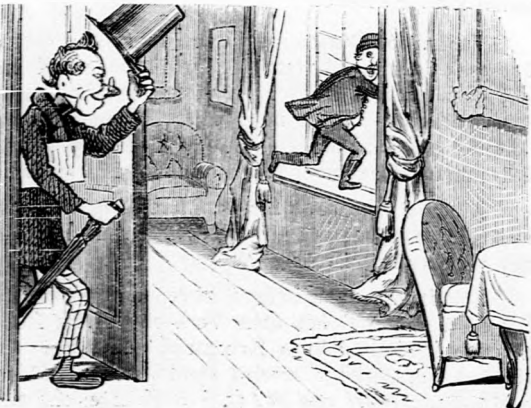
Egy legujabb fölfedezési vállalat.

A „Wiener Journal“ pesti levelezője elindul népszerűséget keresni a legujabb concessióknak.

Levelező ur megütödvé kénytelen tapasztalni, hogy vállalkozása némi nehézségekkel jár, tehát elhárítja kikérni valamely — a közvélemény honában tekintélyvel bíró férfiú szives támogatását.

Levelező ur vállalkozásának további folyamata. Levelező ur nem hagyja a kedvező alkalmat kezei közül kisiklani.

Levelező ur fölfedezi az utcai vasutkocsinak egy eddig elé az államra nézve nem ismert hasznos oldalát (illetőleg tetejét.)

Levelező ur nem akarván elszalasztani az ismét kínálkozó kedvező alkalmat, a pasasérokat szalasztja meg.

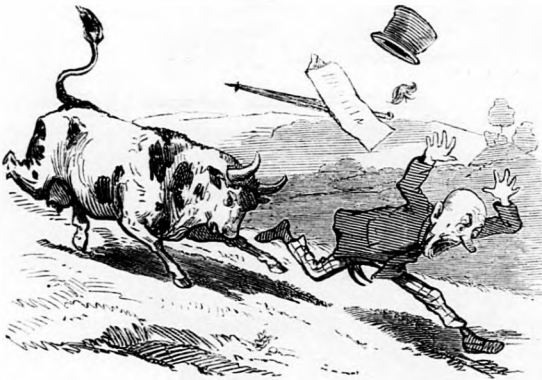

Levelező ur ilyenképen Új-Pestre...érkezvén, nemcsak saját kénytelen útja árát kényszerül megfizetni, hanem a szétriasztott utasokérti kárpótlást is.

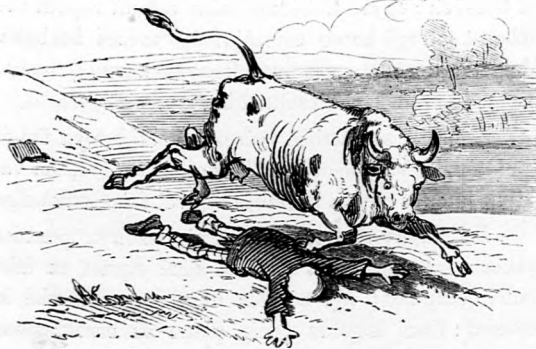
Egy legujabb fölfedezési vállalat.

Levelező ur elhatározza fölhasználni ezen nagyon kedvező alkalmat, talán az újpesti milimáriknál fölta-
lálhatni, a mit oly ernyedetlen kutatással keres!

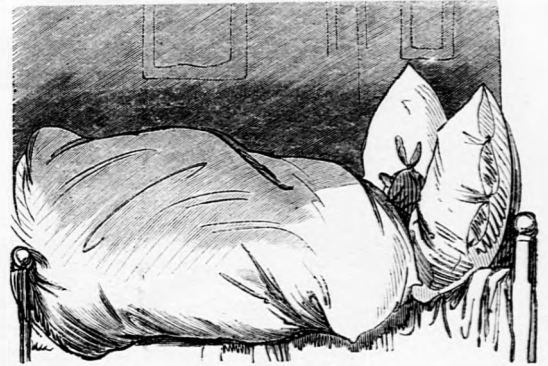
Levelező urnak ezenközben kalandja akad.

Levelező ur csodálatos módon megmenekül.

Levelező ur nem akarja elszalasztani a föltöbbé
kedvező alkalmat a hazafelé fordulásra, — sokkal ked-
vezőbb alkalmakra halasztván vállalkozásainak folyta-
tását.

Levelező ur nedvesen végződött kirándulásának
leg hamarábbi következése.

Levél a „Wiener Journal“ szerkesztőségéhez. „A
concessiók, mint személyesen volt alkalmam meggyö-
zödni, a magyar fővárosban, s a vidéken is, a legked-
vezőbbben fogadtattak.“

A türelem rózsát terem.

Freskó.

SZELES JÓSKA kedves barátomnak emlékül.

(Folytatás.)

Annyi komoly és tréfás esemény után, elvégre megvillant előttünk Virányos tornyocskája. A torony tetején emelkedő keresztet szintoly ragyogó színekkel aranyozá meg a májusi verőfény, mint azon nemes szivecskét, mely a Virányosi kastélyban érkezésünk elé doboghatott.

(Suliguli Fábius szónokol.)

(Repül a paróka.)

Marci rendkívül izgatott lön. A viszont szerelem delejes rokonszenve őt is lázba hozá, mint minden ifju és költői természetü szerelme.

A téres udvarra bevágtattunk. Minden zegezugán rendetlenség tanyázott. Fakadó rózsák közt malaczkok turkáltak; egy-egy bitang borju a tejes köcsögök maradékán nyalakodott; a tornác kalitkás madarait nyírott csikó rémitgeté, s a virágzó fuksziákat vakmerő gunárok dézmálgaták.

„Itt aligha találkozik gazda a háznál“ — mon dám Marczinak.

„Fájdalom, hogy gazdasszony sincs“ — felelé sohajtva.

Az élénk csengésbongásra Piroska a tornácra futott. Marcziáját megpillantva, úgy irult-pirult, mint a tavaszi hajnal.

A háziasszonyt üdvözlendők: szobájába léptünk. Kézsókok és rövid szóváltás után Marcsi elsuhant, én pedig benn maradtam. Oly különös látványnak valék ottan tanuja, mely egy hosszú élet memóriáját is igénybe vehetné.

Összevissza kuszált butorzatu szoba egyik szögletében párnák közt üldögél egy éltes asszonyság.

Arcbőre sötét sárga, mint az avas sonkoly; sze-

mei beesvék; egyre köhécsel, mint valami repedt fuvó. Őlében hentergő beteg cziczáját ép' mézes herbatéval didelgeti; körülé egész macskanyáj karmol, nyávog, játszik, és prédák elé leselkedik.

A másik szegletben vércseszemü banya üzi-füzi álomjátékait, olykor-olykor halkal sziszegve, ha valamelyik játékos czicza körmöcskéjével fület stikkelgeti.

Az elkényeztetett macskaraj iszonyu pusztitást gyakorolt rajtam. Ez a szemem közé ugrált, az lábikrámba harapdált; egy tricolor bajszos zsebembe kotorászott: Dani kandúr pedig pláne az orrczimpámat tráncsirozta.

E tragédiai jeleneten Szendiné mosolygott, a vén

m acskacsósz pedig röhögni szeretett volna, de nem börtöködött. Azon harminczkét darab macska után — mely a háziasszony armádiáját képezé — kombinálhatni egy szellőzetlen szobácska atmosph' ráját.

Szendiné macska mániában szenvedett. Jaj volt azon vakmerő halandónak, a ki kedvenc állatkáit megbántotta.

Kényes természetű vállalatom igénylé, hogy szenvedjek. Szenvedtem is, mint valamely ó testamentomi martyr, kinek hátgerinczéből gyepőlőszijjat hasogattak.

„Itt kurtán kell bänni a dologgal, mert megöl a macskalevegő“ — gondolám . . . és úgy lön.

Először is Dani kandúrt kellett lepecsenyézniem, mint Szendiné legkedvesb választottját, mire nézve őt gyöngéden megsimogatva, egy darab maradék libaczombot nyomtam körmei közé. Dani kandúr e haládatos mütételre úgy hozzám lapult, mint tepsishez a palacsinta; a Szendiné sötét arczán pedig némi mosolyárnyalat nyilatkozott.

„Nagyságos asszonyom“ — kezdém — én nagyságod nemes szívéhez folyamodom, a ki egyetlen leánya boldogságaért él és hal . . . (pedig Dani kandúrt et comp. az egész Szendi familiáért sem adta volna) . . . én, mint kérelmező lépek föl (Szendiné a párnák alatt kotorászott, gondolva, hogy valami jótékony czélra akarom igénybe venni generozitását), a nagyságod hü gyermekét, s bájos leányát, Piroska kisasszonyt van szerencsem ezennel Viola Márton részire megkérni.

Szendiné mint bomba pattant fel párnái közül.

„Nem adom, . . . nem adhatom.“

„A nős élet biztositékaul, s nagyságod anyai nyugalomára nézve megjegyzem, miszerint Viola Márton barátom nemcsak jó gazda, hanem becsületes és takarékos magyar ember is.“

„Mondtam már, hogy nem adom, mert nem hozám való familia, és nem adhatom, mert másnak ígertem el őt.“

„Értesitem nagyságodat, hogy ők már a viszontszerelemnél fogva egymáséi.“

(Szendiné e nem várt szavakra oly dühös fúriába merült, hogy öléből még a beteg cziczát is kilökte, s ájulás ellen valami erős illatu tinkturát szippantgatott.)

„Panna, hé Panna!“

„Tess' parancs . . .“

„Hívja be kend azonnal a kisasszonyt.“

A vén peszra kívánszorgott, s távoztára a macskabanda quintett marsot nyávogott.

Piroska a szobába lépett, halvány volt, mint lilom; keblén jáczint bokréta kékellett. Anyja kézcsókolására sietett, hanem ő a csókok elől mind a két kezét elkapta.

„Lyányom asszony! számvetésünk van!“

„Parancsoljon velem, kedves anyám.“

„Igaz-e, hogy tudtom, s beleegyezésem nélkül Viola urammal szövetekezél?“

„Igaz.“

Szendiné mérgesen toppantott.

„Hát el tetszett feledni drága kisasszony, hogy én magát már báró Krapecz, sárosi viczispánnak eligértem. Finom gavallér és familia.“

„Nem szeretem őt.“

„Akarom . . . parancsolom.“

„Nem tehetem.“

Szendiné oly szörnyü méregbe jött, hogy körülte sompolygó beteg cziczáját is föbe kollintotta.

(E rettentő lépés nála haragmaximum volt.)

Piroska ájuldozó anyja segélyére sietett.

„Távozz tőlem hűtlen teremtés.“

E kiméletlen szavakra nem a szende Piroska állott többé anyjával szemben, hanem a Grachusok Cornéliája.

„Anyám, tisztellek, hanem Violáé leszek, vagy a síré.“

A vén macskacsósz aszú markába vigyorgott, én pedig, és Piroska, különféle érzelmek közt kiléptünk a macskatelep szurtos országából.

„Széna-e, vagy szalma?“ — kérdező tőlem lelken dezve Marczy.

„Szalma, még pedig fenékgig áfázott szalma.“

Marczy bánatos arczán szerelem és kétségbeesés jellege mutatkozott.

„Annnyit sughatok neked, Marczy komám, hogy távozzunk innen, mig ki nem löknek.“

Azonnal fogattunk.

A könyező Piroska a tornácra nyiló ablakból leste távozásunkat.

Kendőlobogtatás közt e szavakat rebege:

„Remény és türelem.“

* * *

Keserves visszaemlékezés, s a jövőt oly bűbájosan biborozó ábrándok közt utazgatánk. Szabad szellemű embert lelkesítő rónatájakon haladtunk. Marczy hallgatag volt. Sokszor visszatekintgetett szive azon paradicsom ához, melyből bennünket kikergetének. Komoly és sohajtozó mizántróp vált belőle. Sohajai Piroskájához voltak intézve, s a kétes jövő titkát bonczolgták, tudniillik: enyém lesz-e? . . . s láthatlak-e még valaha?“

(Folyt. köv.)

Bernát Gazsi.

Ama bizonyos csizmadia és felesége kérdései és feleletei.

ORÁCULUM. Most aztán eljuttottunk odáig, a honnan az ember „a semmibe” léggátja le a lábát.

— — (Hát a francia császárné mégis csak elmegy Rómába.) Csakhogy én attól félek, hogy Rómába megy, s pápát nem lát.

— — (Mennyire ment már a keleti kérdés egy hét óta?) Bizony nagyon kezd már nemcsak keleti kérdés, hanem keleti felkiáltó jel lenni belőle. Eddig csak a *kandiaiak kandikáltak* a törökökre töltött puskákkal, s csak az orosz segítette őket *orozva*; de most már a *bolgárok is bolygatják* őket, s az *albánok is elbánni* szándékoznak velük, s ha már még a *szerbek is szerepeket* vállalnak a tragoediában, s a *görögök* hada is közéljük *görög*, bizony aligha történik meg a keleti háború minden vérontás nélkül.

— — (No már az egyiptomiak is kaptak constitiót!) No akkor az egyiptomi alkirályt bizonyosan valószínűn Aethiopiából valami nagy veszedelem fenyegetheti.

— — A morva országgyűlésen egy mogorva morva követ azt dobta a szemük közé a centralistáknak, hogy csak azokért a bizonyos tíz forint napi díjakért kívánják olyan nagyon a Rajxrát összehívását. (Hát aztán azok mit csináltak vele e miatt?) Nagyon haragudtak érte.

— — A „Magyar Világ” mai számában búcsút vesz az olvasó kö zönségtől. (Régen búcsút vett már ő tőle az olvasó közönség!)

— — Most hallottam ezt a furcsa történetet, nem tudom, igaz-e? Egy uri ember egyik assecuranz-intézetnél biztosította életét bizonyos összegig. Történt egyszer, hogy egy nyári napon kiment a mezőre. Már

jó távol volt a falutól, mikor egy oly iszonyu jégvihar éri utol, „melyhez hasonlót a falu legöregebb emberei sem értek.” A mi uri emberünket a jég úgy agyba főbe veri, hogy a hazafelé menő munkások fél halva viszik haza. Feje három helyen is behasadva, hátgerince összekékülve, zöldülve sat. sat. Elég az hozzá, hogy a mi uri emberünk sebei következtében meghal. Örökösei rögtön jelentik a halál esetet, nem mulasztván el az utasítás szerint a halálozás okát is feljelenteni. Két hét múlva a biztosító intézet következőleg válaszolt: „Minden jegyzőkönyveinket a legnagyobb utánjárással megvizsgálván, sehol nyomára nem akadunk, hogy N. N. ur a jég ellen biztosítva lett volna, annak okáért sat. sat...”

Hű barátok.

Pusztá falu, pusztá határ,
Elhagyta már minden madár.
Üres pajta tetejébe'
Üres már a golya fészke.
Eresz alól vidám fecske
Jobb hazába szállott messze!..
Bú tanyája pusztá hajlék
Meg nem látogatja vendég.
Üres kamra, s pugyelláris —
Elkerüli a betyár is!
Hűn csak két jó madár marad
A magtalan asztag alatt:
Telhetetlen stamgast veréb,
Meg az exequens kuzázér!

Gyere de Gyere.

A Rákosi szántó.

Az előtt: „Mondják, itten vitéz urak
Összejöttek, tanácskoztak,
S ha csatára trombitáltak,
Mint a sasok, vívni szálltak.”

Most: Pesten is a hazafiak
Összejönnek, adressálnak,
S majd ha marschot rescribálnak,
Szép csendesen odább állnak.

Huhu.

Laptulajdonos és felelős szerkesztő:

Jókai Mór.

(Lakása: Országút 18. sz. 2-ik emelet.)

Nyomatott Emich G. magy. akad. nyomd. Pesten 1866

(Barátok tere 7. szám.)

Rajzolja: *Jankó.* — Metszi: *Polák.*

Melléklet: az „Üstökös” előfizetési felhívása.